

“Déu dóna el sol a qui no té llençols de estendre ...”

Com a voltes les coses o certes situacions no van com mosaltres volem, així hi ha oportunitats de la vida o la “fortuna” que van a benefici de altres. També se té de diure que, a voltes, les oportunitats van a qui no se les mereix i en demés no té ninguna capacitat, o encara pitjor, les oportunitats vénen donades per motius que no tenen arrés a veure amb mèrits i virtuts. Aqueixes són les injustícies que generalment fan los hòmens, i per tant crec que no sigui correcte, o sigui almanco impropí, diure: *Déu dóna el sol a qui no té llençols de estendre*. I això perquè Déu dóna sol també a qui no té llençols. Déu

no fa distincions, perquè tots els béns que ell ha creat són per tots, així com el sol que quan ixi, ixi per tots.

És clar que alhora menester que acollim lo significat metafòric de aquesta expressió, i a diure la veritat les possibilitats interpretatives de aquest proverbi són tantes. En efecte de maneres de diure o significats específics n’hi ha sempre u per cada ocasió, o millor encara per cada situació, i és curiós constatar que no obstant aquestes locucions siguin velles de anys, i a voltes de sèculs, són sempre de gran actualitat.

Qual manera de diure més actual

de aquesta, que, de una certa manera podem verificar cada dia, veient o llegint los drames que viuen una gran quantitat de pòpuls, si los confrontem amb les nostres situacions i les nostres “fortunes” ! Pot ésser aqueix lo significat metafòric de la nostra manera de diure?

No sé! És un meu parèixer tot personal, al qual só arribat cercant de fer un raonament lògic, sabent però beníssim que lo que és lògic per a mi pot no ésser lògic pels altres.

Vito Loy